

Ale všemocný Otec mu nahradil odňaté světlo
(nemůže žádný bůh čin boha druhého zmařit):
nadal ho věštným duchem a zmírnil tou poctou trest jeho.

Narkissos a Échó

Onen v boiótských městech se těšil pak pověsti slavné,
každému neklamné věštby on dával, kdo o ně jej prosil.
První poznala platnost a jistotu výroků jeho
modravá Leiriopé, již objal vírnými proudy
Kéfisos, říční bůh, a znásilnil útokem lásky.
Tato překrásná víla se stane pak matkou a zrodí
hošíka sličného tolik, že tehdy už hoden byl lásky.
Narkissem nazvala ho. Naň Teiresiás byv tázán,
bude-li dlouhý mít věk a zdali se dožije stáří,
odvětil podivnou věštbou: „Jen sebe když nepozná nikdy.“

Lichým dlouho se zdál hlas věštecův, však skutečnost
přece

stvrдила jej i způsobem smrti i novostí lásky.
Narkissos k patnácti letům zas jedno léto již přidal,
mohl se tedy zdáti i hochem i jinochem krásným.
Nejeden jinoch už zatoužil po něm, a nejedna dívka.
On však v něžné té kráse byl natolik chladný a pyšný,
že jím jediný jinoch a jediná nehnula dívka.

Narkissa spatřila kdys, jak do sítí jeleny chytá,
žvatlavá víla, jež neznala mlčet, když hovořil druhý,
ani však rozhovor začínat sama, ta ohlasná Échó.
Tělem tenkrát byla, ne zvukem jen, přece však ústy
činila, žvatlalka, toliko to, co doposud činí:
dovedla opakovat jen poslední slyšená slova.

Takto ji ztrestala Iuno, neb kdykoli s nějakou nymfou
manžela přistihnout mohla, když v horách se miloval,
Échó

dlouhým hovorem často ji zdržela schválně a zatím utekla každá z těch nymf. Když prohlédla Iuno tu šalbu, pravila: „Podváděl mne tvůj jazyk, a proto ti nad ním dám jen nevelkou moc a krátce ho užívat budeš.“ Hrozbu svou provedla vskutku a Échó se ozvěnou stala: opakuje vždy hlas a navrácí slyšená slova.

Když tedy spatřila Échó, jak toulá se venkovem Narcis, vzplanula k němu láskou a tajně ho sleduje všude. Čím víc sleduje hocha, tím prudším plamenem hoří, tak jako plamenem náhlým se rozhoří pochodně oheň, jestliže její konec bys potřel hořlavou sírou. Kolikrát chtěla už přistoupit k němu a lichotně mluvit, kolikrát o lásku prosit! Však přirozenost jí brání, nedá jí rozhovor začít. I chystá se, jak je jí dáno, počkat si na jeho zvuky a vracet mu za ně svá slova.

Náhodou od věrných druhů se odloučil jinoch a takto zavolá: „Je někdo tady?“ a Échó hned odpoví: „Tady!“ Mladík žasne a zatímco dívá se na všechny strany, hlasitě křičí: „Pojď sem!“ a Échó zve zvoucího k sobě. Jinoch se ohlédne, nikdo však nejde, i zvolá: „Proč přeháš přede mnou?“ Vyřčených slov on opět zachytí konec. Volá zas dále, jsa oklamán ozvěnou střídavých hlasů: „Tady se pospolu slučme!“ a Échó mu odpoví: „Slučme!“ (Nikomu s větší chutí by takto neřekla: „Slučme!“) Příznivě sama ta slova si vykládá, vyjde pak z lesa, spěchá pažemi stisknout tu šíji, po níž tak touží. Narkissos přehá a v útěku volá: „Svá objetí nech si! Raději zahynu dřív, než v lásce tobě se oddám.“ Échó oplácí jemu v svém souhlasu: „Tobě se oddám!“

Zhrzená skrývá se v lesích a ze studu líce si halí stromovým listím a v ústraní žije jen v jeskyních pustých. Přece však hoří v ní láska a vzrůstá bolestí křivdy. Ubohé tělo jí schne, neb starosti nedají spáti,

vyzáblost stahuje kůži a všechna životní míza do vzduchu mizí. Jen hlas jí zbývá a pouhé jen kosti. Zbude jen hlas. I kosti prý přešly nakonec v kámen. Nadále skrývá se v lesích a na horách nelze ji vidět, zato však všichni ji slyší: dál zvukem je, který v ní žije.

Narkissos zklamal tak jednu a zklamal i přemnohé jiné pramenů víly a hor, a předtím zklamal i muže.

Potom zklamaný kdosi prý ruce vztáh' k nebi a řekl:

„Takto ať miluje sám a nezkojí nikdy svou touhu!“
K spravedlivé té prosbě mu přikývla Nemesis mocná.

Tekl tam bez bahna pramen, jak stříbro čistou měl
vodu.

Nikdy ho nenavštívil ni pastýř, ni na pastvě kozy,
ani dobytek jiný, ni pták ho nezkalil žádný,
ani též žádná zvěř ni větev se stromu spadlá.
Zelenou travou byl vrouben, jež bujela z okolní vláhy,
před sluncem chráněn byl lesem, stín chladivý klenul
se nad ním.

K němu ulehl jinoch, jsa unaven lovem i horkem,
zlákán rozkošným místem i čistou pramennou vodou, —
zatímco žízeň svou tišil, zas nová ho pojala žízeň.

Zatímco pil, svůj obraz tam uviděl. Okouzlen krásou
miluje beztělý přelud, má za tělo to, co je vodou.
Žasne nad sebou sám a utkvělým zrakem tam hledí
podoben bělostné soše, v níž parský mramor se změnil.
Na zemi rozložen vidí dvě hvězdy, své oči, v tom zřídle,
vidí tam vlasy, jež Bakchos a Apollón nosit by mohli,
mladistvou tvář a bělostnou šíji a půvabná ústa,
jejichž sněhová bělost se snoubila s purpurem růží.
Tomu všemu se diví, sám sobě jsa podivuhodný,
po sobě bláhově touží, sám líbí se v líbivém zjevu,
touží, jsa cílem touhy a vzněcuje plamen i plane.

Kolikrát polibky marné on vtiskl v šálivý pramen,

kolikrát do vody vnořil své paže, kterými dychtil obejmout spatřenou šíji, však nemohl zachytit sebe! Neví, co to tam vidí, co vidí však, budí v něm vášeň, tentýž blud, jenž oči mu klame, jej zároveň nítí. Bláhový, pročpak tu nadarmo chytáš svůj prehavý obraz? Nikde tu není, co hledáš. Jen ustup! Co miluješ, ztratíš. Tohle, co vidíš, je odraz tvé podoby v zrcadle vodním, na němž nic pravého není, jenž s tebou přišel a trvá, s tebou to odejde zas, ač můžeš-li odejít odtud!

O jídlo nestará se, ba ani už o spánek nedbá, nemůže odtrhnout se; je rozložen ve stinné trávě, očima nenasytnýma dál pohlíží na klamnou krásu, vlastním pohledem hyne. I nadzdvihl poněkud tělo, ke kolemstojícím lesům své paže zvedl a zalkal: „Řekněte mi, ó lesy, kdo trápil se krutěji láskou! Víte to přece — tak mnohým jste bývaly příhodnou skrýší! Tolik když věků tu trávíte život, zda o někom za ta dlouhá staletí víte, kdo láskou takto by chřádl? Cos se mi líbí, co vidím, co vidím však, co se mi líbí, nemohu nalézt — tak veliký blud v mé lasece mě šálí! Abych se trápil tím více, nás od sebe nedělí moře, ani cesta ni hory ni hradby ni zamčené brány, trocha jen vody nás dělí! On sám chce být ode mne objat! Kolikrát proudící vodě jsem k polibkům nabídl ústa, vztahoval zezdola též svá ústa ke mně, už věru mohla se dotknout — cos malého však je milencům v cestě. Kdokoliv jsi, pojď ke mně! Můj jediný, pročpak mě klameš? Kam vždy, ó toužený, přecháš? Ty před mou krásou a mládím neprcháš jistě, vždyť měly mě rády i leckteré víly! Jakousi naději zvláštní mi slibuješ pohledem milým: kdykoli k tobě vztáhnu své paže, ty vztáhneš je také, usměji-li se, ty směješ se také, a kdykoliv pláču,

vidím vždy plakat i tebe; když kývnou, ty pokyn můj vrátíš,
ba i, pokud já tuším dle pohybu spanilých rtů tvých, vracíš mi jistě i slova, jež nedojdou nikdy k mým uším. Jsem to já sám! Teď chápu, můj obraz mě neklame dále: láskou k sobě já hořím, svým plamenem pražím i prahnu! Co mám činit? Mám prosit či dát se prosit, a zač mám prosit? Je se mnou, co chci. Mám všechno, a proto jsem nuzný!

Kéž bych od svého těla se odloučit mohl! Jak zvláštní přání já milenc chovám: co miluji, toho chci pozbyt! Bolest mi odnímá síly, čas života mého se krátí, jasně a jistě to cítím: já v rozkvětu mládí již zmírám. Smrt však není mi těžká, vždyť smrtí zbavím se útrap; ale já milovanému rád dopřál bych života více. Nyní my oba dva teď zemřeme jediným dechem.“

Pravil, a k obrazu témuž jak šílený opět se vrátil, slzami hladinu zčeřil a ve vodě zkalené takto nejasným stal se ten obraz. Když uviděl, jak se mu ztrácí, vykřikl: „Kampak mi přecháš! Ach zůstaň, a milence svého neopouštěj, ty krutý! Ať alespoň dívám se na to, čeho se dotýkat nesmím, a ukojím nešťastnou vášeň!“ Celý zoufalý bolem kraj šatu si seshora strhl, rukama bělostnými jal tlouci se do nahých prsou.

Po hrudi, do níž se bil, se rozlila růžová červeň, jak tomu u jablek bývá, jež krásně se bělají zčásti, zčásti se nachově rdí, a u révy s pestrými hrozny, jejichž nezralá zrnka se krásli nachovou barvou. Tohle jakmile spatřil v skle hladiny, zjasněné zatím, nesnesl dále tu trýzeň. A stejně jak jihne a taje pod mírným ohněm i žlutavý vosk či pod teplým sluncem po ránu napadlé jíní, tak on, již vyhublý láskou, roztává též a skrytým žářem se pozvolna szírá.

